

Arrest

nr. 206 583 van 5 juli 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Tijl Uilenspiegellaan 17
2050 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 oktober 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 december 2015 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest van 27 juni 2016 met nr. 170 597 waarbij de debatten werden heropend.

Gelet op het arrest van het Hof van Justitie van 2 mei 2018 (gevoegde zaken C-331/16 en C-366/16)

Gelet op de beschikking van 14 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 7 februari 2000 toe in Nederland en diende aldaar op 6 maart 2000 een asielaanvraag in.

1.2. De Nederlandse Immigratie en Naturalisatiedienst (hierna: IND) trof op 26 mei 2003 een beschikking waarbij verzoeker werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 1F van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) die door de uitspraak van de Rechtbank 's Gravenhage van 4 november 2004 (zaaknr.: AWB 03/34494) werd bevestigd. Met betrekking tot de vraag of verzoeker op grond van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (hierna: het EVRM) in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, trof de IND op 9 januari 2006 een weigeringsbeschikking, die door de uitspraak van de rechtbank 's Gravenhage, zittinghoudende te Utrecht, van 30 maart 2007 (zaaknr. AWB 06/6105) werd bevestigd. Aangezien de uitsluitingsbeslissing in rechte vaststond trof de Staatssecretaris van Justitie vervolgens een beslissing om verzoeker ongewenst te verklaren.

1.3. Verzoeker en zijn dochter (°28 december 1989), die Nederlands staatsburger is, vestigden zich in 2011 in België. De dochter van verzoeker werd op grond van het Unierecht in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving (E-kaart).

1.4. Verzoeker diende op 5 oktober 2011 in België een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 13 november 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.4 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Tevens trof voormelde gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissingen stelde verzoeker beroepen tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) waarbij telkens de afstand van geding werd vastgesteld, respectievelijk in de arresten van 7 juni 2013 (RvV 7 juni 2013, nr. 104 592) en 31 juli 2013 (RvV 31 juli 2013, nr. 107 755).

1.6. Verzoeker diende op 21 maart 2013 in België een eerste aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) als bloedverwant in opgaande lijn van zijn Nederlandse meerderjarige dochter die in België gevestigd is.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 12 augustus 2013 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.8. Verzoeker diende op 20 augustus 2013 een tweede aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) als bloedverwant in opgaande lijn van zijn Nederlandse meerderjarige dochter die in België gevestigd is.

1.9. Uit de gegevens van de SIRENE-databank van 20 november 2013 en 4 februari 2014 blijkt dat verzoeker voor onbepaalde duur *ter fine* van weigering van toegang of verblijf gesignaleerd is in het Schengen-grondgebied (artikel 24 van de SIS-II-Verordening) op grond van de ongewenstverklaring ingevolge de uitsluitingsbeslissing die door de Nederlandse autoriteiten werden getroffen.

1.10. Naar aanleiding van de aanvraag van een verblijfskaart van verzoeker vroeg de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) informatie op bij de Belgische Veiligheid van de Staat (VSSE) die in een mailbericht van 21 november 2013 te kennen gaf dat hij niet gekend is bij de VSSE.

1.11. Op 25 november 2013 werd van verzoeker een blanco uittreksel uit het strafregister (België) aan het administratief dossier toegevoegd.

1.12. Op vraag van DVZ werd op 5 februari 2014 een uittreksel uit het European Criminal Records Information System (ECRIS) toegevoegd waaruit blijkt dat verzoeker in Nederland geen veroordelingen had opgelopen.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 18 februari 2014 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat verzoeker tegen deze beslissing instelde werd door de Raad wegens verstek van verzoeker verworpen.

bij arrest van 7 augustus 2014 (RvV 7 augustus 2014, nr. 127 934). Het cassatieberoep dat verzoeker tegen dit arrest had ingesteld bij de Raad van State werd bij beschikking van 28 oktober 2014 niet toelaatbaar verklaard (RvS 28 oktober 2014, nr. 10 884(c)).

1.14. Verzoeker diende op 18 september 2014 een derde aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) als bloedverwant in opgaande lijn van zijn Nederlandse meerderjarige dochter die in België gevestigd is.

1.15. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 5 januari 2015 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker stelde hier tegen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in die aanleiding gaven tot een vernietigingsarrest van 17 juni 2015 (RvV 17 juni 2015, nr. 147 925).

1.16. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 8 oktober 2015 een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) naar aanleiding van de derde aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van de Unie. Verzoeker werd hiervan op 29 oktober 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 18.09.2014 werd ingediend door:

Naam: F.(...) Voorna(a)m(en): H.(...) Nationaliteit: Afghanistan

Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...) Rr: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

X Het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd.

Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid:

Er werd op 5.01.2015 reeds eerder een weigeringsbeslissing genomen, deze werd geannuleerd door de Raad op 17.06.2015, vandaar dat heden een nieuwe beslissing dient te worden genomen.

Betrokkene deed een aanvraag tot verblijf in functie van zijn Nederlandse dochter, overeenkomstig de informatie in het dossier werd betrokkene echter uitgesloten van erkenning als vluchteling in Nederland wegens bezwaren van openbare orde. Gezien de opmerkingen van de Raad in het annuleringsarrest van 17.06.2015 werd, met medewerking van betrokkene, het asiëldossier van mijnheer in Nederland bekomen. Uit dit dossier blijkt dat betrokkene, naar inschatten van de Nederlandse asielinstanties, inbreuken heeft gepleegd overeenkomstig art. 1F, a van de Conventie van Genève. Betrokkene heeft, overeenkomstig de bevindingen van de Nederlandse asielinstantie, deelgenomen of het bevel gegeven om oorlogsmisdrijven of misdrijven tegen de menselijkheid plaats te laten vinden gezien zijn functie bij Kumandani-ye Umumi-ye Defa-ye Enghelab en stond in de functie van politiek secretaris in contact met de KhAD waarbij hij rapporteerde over niet loyale leden die daardoor aan mensenrechtenschendingen van de KhAD bloot stonden. (Voor alle concrete elementen hierover zie daarvoor het administratief dossier en meerbepaald het Nederlandse asiëldossier met zowel de verklaringen van mijnheer, verder informatie over zijn functie en graad bij de veiligheidsdiensten waar hij gewerkt heeft, alsook de conclusies met betrekking tot openbare orde die de Nederlandse asielinstantie heeft getrokken, de bezwaren van mijnheer daartegen en de behandeling van de bezwaren van mijnheer in beroep door de bevoegde Nederlandse rechtbank.). Uit het geheel van het Nederlandse asiëldossier blijkt wel degelijk dat zeer minutieus alle mogelijke argumenten en tegenargumenten in overweging werden genomen alvorens betrokkene overeenkomstig 1F werd uitgesloten.

De dreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving die uitgaat van de aanwezigheid in de samenleving van een persoon, van wie in rechte vaststaat dat ernstige redenen bestaan om te stellen dat hij misdrijven heeft gepleegd als bedoeld in artikel 1 (F), aanhef en onder a, van het Vluchtelingenverdrag, is naar zijn aard blijvend actueel. Deze gedachte ligt ook besloten in artikel 12, tweede lid, van richtlijn 2004/83/EG. De inschatting van het toekomstig gedrag is in deze niet van belang. Gelet op de aard en ernst van de misdrijven waarop artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag betrekking heeft, in samenhang gezien met het tijdstip waarop, de plaats waar en de omstandigheden waaronder deze zijn gepleegd verschillen wezenlijk van gewone misdrijven (waarvoor bvb een correctionele veroordeling in België zou mogelijk zijn). Vandaar dat de actualiteit van de dreiging die uitgaat van het gedrag van betrokkene en dus het

gevaar op recidive, niet aannemelijk moeten worden gemaakt, (arrest Bouchereau 27.10.1977, arrest Tsakouridis punt 40 tot einde van 23.11.2010, arrest c- 348-09 PI punt 23 van 22.05.2012 en arrest Gaydarov, punt 32 van 17.11.2011). Het ontzeggen van verblijfsrecht als gezinslid van een burger van de Unie dient trouwens ook ter bescherming van de positie van de slachtoffers van misdrijven van personen op wie artikel 1 F (aanhef en a) van toepassing is en daarmee de Belgische samenleving en de internationale rechtsorde. In die zin is het weigeren van het verblijfsrecht aan betrokkene wel degelijk evenredig met de gezinshereniging die hij, ten gevolge van deze weigering, niet kan genieten. Betrokkene had moeten weten, op het moment dat hij de feiten pleegde, dat dit beperkingen met zich zou meebrengen om zich internationaal te kunnen verplaatsen of zich in een ander land te kunnen vestigen. Het getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn dochter en bij uitbreiding zijn gehele familie, dat hij desondanks die daden tegen de menselijkheid toch heeft gepleegd.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Om tot een uitspraak te kunnen komen in onderhavige zaak legde de Raad in zijn arrest van 27 juni 2016 (RvV 27 juni 2016, nr. 170 597) volgende prejudiciële vraag voor aan het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ):

“Dient het Unierecht, in het bijzonder artikel 27, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn, al dan niet in samenhang met artikel 7 van het Handvest, zo te worden uitgelegd dat een verblijfsaanvraag, ingediend door een familielid-derdelander in het kader van gezinshereniging met een Unieburger, die op zijn beurt gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer en vestiging, in een lidstaat kan worden geweigerd omwille van een dreiging die zou uitgaan van de loutere aanwezigheid in de samenleving van dit familielid, die in een andere lidstaat uit de vluchtelingenstatus werd uitgesloten conform artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag en artikel 12, lid 2 van de Kwalificatierichtlijn omwille van zijn betrokkenheid bij feiten binnen een specifieke historisch-maatschappelijke context in zijn land van herkomst, waarbij de actualiteit en de werkelijkheid van de dreiging op grond van het gedrag van dit familielid in de lidstaat van verblijf uitsluitend gesteund is op een verwijzing naar de uitsluitingsbelissing zonder dat hierbij een inschatting plaatsvindt van het risico op recidive in de lidstaat van verblijf ?”

2.2. In zijn arrest van 2 mei 2018 (HvJ 2 mei 2018 (GK), gevoegde zaken C-331/16 en 366/16) heeft het HvJ deze prejudiciële vraag beantwoord, waarna de behandeling van de zaak kon worden hervat.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker onder andere de schending aan van de artikelen 40bis juncto artikel 43, 2° van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

“(…) De DVZ beroept zich op artikel 43, 2° van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker verblijf te weigeren.

Artikel 43, 2° van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

De binnenkomst en het verblijf mogen aan (de burgers van de Unie en hun familieleden) slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van (nationale veiligheid) of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken :

1° De redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° (de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen.

Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd

Verweerder verwijst in zijn beslissing naar de bevindingen van de Nederlandse asielinstantie en stelt het volgende:

(…)

De Nederlandse asielinstanties baseren hun beslissingen op het ambtsbericht van 29 februari 2000 waarin gesteld wordt dat voormalige leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten zich schuldig hebben gemaakt aan mensenrechtenschendingen. Iedereen wordt vanaf de rang van onderofficier bij de KHAD/WAD automatisch uitgesloten van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag. De bewijslast ligt bij de asielzoekers. Dit staat in scherp contrast met de procedure

die in België wordt gehanteerd. De Commissariaat – Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen onderzoekt elk dossier individueel zonder bepaalde categorieën van personen op voorhand uit te sluiten. Verweerder kon er niet rechtmatig van uitgaan dat de ernstige redenen die de Nederlandse overheid toelieten om te veronderstellen dat verzoeker een van de feiten opgesomd in artikel 1F heeft gepleegd, OOK een gedrag uitmaken in de zin van artikel 43, 2° Vw., namelijk een gedrag dat een actuele, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Verzoeker is van mening dat er een verschil is tussen artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag en artikel 43, 2° Vw. Artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag betreft ernstige redenen om te veronderstellen dat iemand een feit heeft gepleegd met het oog op uitsluiting van de bescherming die dit verdrag biedt. Artikel 1F laat enkel toe om de beschermingswaardigheid van een persoon, die onder de toepassing van het Vluchtelingenverdrag zou vallen, te bepalen.

Het feit dat de Nederlandse asielinstanties artikel 1F toegepast hebben mag geen vrijbrief zijn voor de verweerder om te bepalen of verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt, zoals vereist in artikel 43, 2° Vw.

Artikel 43, 2° van de Vreemdelingenwet vereist een gedrag dat een actuele en werkelijke bedreiging inhoudt. Terwijl artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag betrekking hebben op gepleegde feiten die in een compleet verschillend historisch, geografisch en sociaal kader plaatsgevonden hebben. Verzoeker wenst te verwijzen naar de laatste zin van artikel 43, 2° Vw. waarin het volgende staat: "Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen."

En stelt dat strafrechtelijke veroordelingen als zodanig niet volstaan om hem op basis van redenen van openbare orde het verblijf te weigeren.

Verzoeker heeft nooit strafrechtelijke feiten gepleegd. Dit kan blijken uit de volgende documenten en stappen die de verzoeker ondernomen heeft:

A) Blanco strafblad – gevraagd bij de lokale autoriteiten in Afghanistan via de ambassade van Afghanistan in België

Verzoeker heeft contact opgenomen met de ambassade van Afghanistan in België om een attest goed gedrag en zeden te bekomen. Hieronder voegt verzoeker een officiële vertaling van de brief die verzoeker aan de ambassade afgegeven heeft. (stuk 2 – brief van verzoeker gericht aan de Afghaanse autoriteiten nopens zijn blanco strafblad IN Afghanistan en een kopie van zijn blanco strafblad in België) vertaling van een brief uit het Dari naar het Nederlands

(...)

De ambassade heeft deze brief op 21/12/1392 Afghaanse kalender = 12/03/2014 - volgnummer 944 naar het ministerie van Buitenlandse zaken van Afghanistan gestuurd ten einde na te gaan of verzoeker al dan niet over een blanco strafblad in Afghanistan beschikt. Een tijdje later heeft ambassade een attest afgeleverd dat verzoeker over een blanco strafblad beschikt in Afghanistan.

B) Verzoeker heeft een blanco strafblad in België! En hij volgt verschillende cursussen.

C) Verzoeker is uitgesloten van de internationale bescherming door een beslissing van de asielinstanties in Nederland die gebaseerd is op een FOUTIEF ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse zaken van Nederland.

Verweerder heeft nagelaten om te bewijzen waarom en op welke wijze verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Verweerder beperkt zich tot een motivering die los staat van het individuele geval. Een dergelijke motivering mag volgens artikel 43, 2° laatste lid, niet worden aangevoerd. Verwerende partij heeft haar beslissing niet uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van verzoeker, zoals vereist is door artikel 43, 2° laatste lid, maar heeft zich louter gebaseerd op het feit dat er een verdragsartikel werd toegepast in verzoekers procedure in Nederland.

Een dergelijke handelwijze vormt een schending van de zorgvuldigheidsplicht die op verweerder rust.

Verzoeker heeft, zoals boven uiteengezet, genoegzaam bewijzen dat hij geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving vormt. De mensen die tijdens de Najibula's regime werkten zijn allemaal progressief, cultureel, filantroop en democraat. Ze respecteren de wetgeving meer dan iedere andere mens op de aarde. Deze mensen zijn zelf slachtoffers van Terrorisme en extremisme! Twee kwaadaardige tumoren waartegen de westerse landen actief optreden.

De mensen die tijdens de Najibula's regime werkten vechten tegen Jihadisten en Al –Qaieda. De westerse landen vechten vandaag de dag tegen deze jihadisten en Als –Qaieda.

Maken België en de westerse landen zich schuldig aan de oorlogsmisdrijven of misdrijven tegen de menselijkheid?

Nee, ze strijden een kwaadaardige tumor die ons land en Europa wil vernietigen.

Verzoeker verklaart zich nader:

1) De feiten waarvoor verzoeker kwalijk genomen wordt dateren van eindjaren 80.

Verzoeker was toen lid van de communistische partij. Na de val van het regime van Najibullah is verzoeker het land ontvlucht. Verzoeker als een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang beschouwen is alles behalve logisch!

2) Artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag wordt in Nederland op geheel andere wijze toegepast dan in België. Indien de Raad nodig acht kan verzoeker de naamlijst van personen geven die in Nederland van de internationale bescherming uitgesloten waren maar in België als vluchteling erkend worden.

Zie op pagina 1 van het rapport van UNHCR waarin het volgende staat:

Zoals supra aangehaald:

3) De Nederlandse asielinstanties baseren hun beslissingen op het ambtsbericht van 29 februari 2000 waarin gesteld wordt dat voormalige leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten zich schuldig hebben gemaakt aan mensenrechtenschendingen.

Iedereen wordt vanaf de rang van onderofficier bij de KHAD/WAD automatisch uitgesloten van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag. De bewijslast ligt bij de asielzoekers. Dit staat in scherp contrast

met de procedure die in België wordt gehanteerd. De Commissariaat – Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen onderzoekt elk dossier individueel zonder bepaalde categorieën van personen op voorhand uit te sluiten.

Zie op pagina 3 van het rapport van UNHCR waarin het probleem van bewijslast uiteengezet wordt:

4) Indien men in Nederland het zelfde systeem zou gehanteerd hebben dan zou men tot een geheel andere conclusie gekomen zijn.

- Uit het feit dat verzoeker voor onbepaalde tijd gesignaleerd staat omdat hij tot ongewenste vreemdeling is verklaard kan niet afgeleid worden dat hij een actueel gevaar is voor de openbare orde. De signalering is immers gebaseerd op een beslissing tot het ongewenst verklaren die genomen werd in toepassing van artikel 67, eerste lid, e van de Nederlandse Vreemdelingenwet dat verwijst naar het belang van de internationale betrekkingen van Nederland en niet op een beslissing die genomen werd in toepassing van artikel 67, eerste lid, c dat verwijst naar vreemdelingen die een gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid.

5) Verzoeker heeft bij het Ministerie van binnenlandse zaken, als hoofd op de logistieke afdeling, gewerkt. De informatie waarop de Nederlandse overheid zich baseerde bij de uitsluiting van de internationale bescherming, wordt echter ondubbelzinnig tegengesproken door UNHCR.

Zie de brief van UNHCR Europa dd. 14 november 2007 (stuk 3 – brief UNHCR Europa over artikel 1F):

De heer A. Giustozzi (een wetenschappelijk onderzoeker aan de Londen School of Economics and Political Science) betwist eveneens de betrouwbaarheid van dit ambtsbericht. (zie stuk 4 – rapport van A. Giustozzi)

Zie een paar paragrafen van zijn rapport waar het volgende staat:

Belangrijk is het volgende:

Verzoeker werkte in logistiek en hij is van mening dat in de bovenvermelde paragraaf de hieronder staande zin van toepassing is in zijn situatie:

(...) (stuk 5 – brief van Amnesty International aan de Nederlandse autoriteiten)

Verzoeker wenst eveneens te verwijzen naar 2 brieven van de heer Mohammad Younus Qanooni – “President of national assembly” gericht aan de mevrouw Gerdi Verbeet – President of Lower House” in Nederland.

1ste brief:

Waarin uitgelegd wordt dat de informatie waarop het Nederlandse ambtsbericht gebaseerd is niet betrouwbaar zijn. (stuk 6 – brief van “speaker of the lower house in Afghanistan”)

(...)

2de brief:

Waarin de terugkeer van 1F-ers (Afghanen die uitgesloten worden van de internationale bescherming) naar Afghanistan afgeraden wordt. (stuk 7 – brief van “speaker of the House of Representatives in Afghanistan”)

(...)

Dat dit middel gegrond is.”

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.3. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 43, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

(...)

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen.

Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

(...).”

3.4. Blijkens het administratief dossier diende verzoeker op 18 september 2014 te Schoten een derde aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) als “bloedverwant(...) in opgaande lijn (...), die te(n) (...) laste zijn” van zijn Nederlandse dochter zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet.

3.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof, na een eerdere vernietiging door de Raad, op 8 oktober 2015 een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) “om redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker “(...) naar inschatten van de Nederlandse asielinstanties, inbreuken heeft gepleegd overeenkomstig art. 1F, a van de Conventie van Genève”. De gemachtigde van de staatssecretaris vervolgt dat “(d)e dreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving die uitgaat van de aanwezigheid in de samenleving van een persoon, van wie in rechte vaststaat dat ernstige redenen bestaan om te stellen dat hij misdrijven heeft gepleegd als bedoeld in artikel 1 (F), aanhef en onder a, van het Vluchtelingenverdrag, is naar zijn aard blijvend actueel. Deze gedachte ligt ook besloten in artikel 12, tweede lid, van richtlijn 2004/83/EG. De inschatting van het toekomstig gedrag is in deze niet van belang. Gelet op de aard en ernst van de misdrijven waarop artikel 1F van het Vluchteling betrekking heeft, in samenhang gezien met het tijdstip waarop, de plaats waar en de omstandigheden waaronder deze zijn gepleegd verschillen wezenlijk van gewone misdrijven (waarvoor bvb een correctionele veroordeling in België zou mogelijk zijn). Vandaar dat de actualiteit van de dreiging die uitgaat van het gedrag van betrokkene en dus het gevaar op recidive, niet aannemelijk moeten worden gemaakt, (arrest Bouchereau 27.10.1977, arrest Tsakouridis punt 40 tot einde van 23.11.2010, arrest c-348-09 PI punt 23 van 22.05.2012 en arrest Gaydarov, punt 32 van 17.11.2011).”

Bijkomend wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris overwogen dat “(h)et ontzeggen van verblijfsrecht als gezinslid van een burger van de Unie (...) trouwens ook ter bescherming (dient) van de positie van de slachtoffers van misdrijven van personen op wie artikel 1 F (aanhef en a) van toepassing is” waardoor “het weigeren van het verblijfsrecht aan betrokkene wel degelijk evenredig (is) met de gezinshereniging die hij, ten gevolge van deze weigering, niet kan genieten”.

3.6. Het hierboven geciteerde artikel 43 van de vreemdelingenwet vormt de juridische grondslag van de bestreden beslissing, hoewel dit nergens uitdrukkelijk in de bijlage 20 vermeld staat. Artikel 43 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen.

Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.”

3.7. Volgens verzoeker bestaat er een verschil tussen artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag en artikel 43, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. De vaststelling dat iemand op grond van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag werd uitgesloten mag in dit geval geen “vrijbrief” zijn om toepassing te maken van artikel 43 van de vreemdelingenwet aangezien verzoeker nooit strafrechtelijke feiten zou hebben gepleegd, zo beweert hij, hetgeen hij illustreert aan de hand van blanco uittreksels uit de strafregisters uit Afghanistan en België die hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 2).

3.8. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij het volgende op de kritiek van verzoeker:

“Artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

(...)

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd”

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, stelde vast, na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers concrete situatie en na overhandiging van zijn asioldossier door de Nederlandse autoriteiten, dat diens asielaanvraag in Nederland bij beschikking d.d. 9 januari 2006 werd afgewezen omdat artikel 1 F van het Vluchtelingenverdrag op hem van toepassing was. Zoals uit het procedureverloop valt op te maken staat met de uitspraak van de rechtbank van 's Gravenhage van 30 maart 2007 (AWB/06/6105) voornoemde beschikking in rechte vast. Verzoeker werd ongewenst verklaard en uitgesloten op grond van artikel 1 F van het Vluchtelingenverdrag.

Gelet op de ernst van de misdrijven waar verzoeker verantwoordelijk voor werd geacht, oordeelde het Bestuur geheel terecht dat het verblijf aan verzoeker diende te worden geweigerd om redenen van openbare orde.

De voorliggende beslissing motiveert hieromtrent als volgt eigen onderlijning):

“Er werd op 5.01.2015 reeds eerder een weigeringsbeslissing genomen, deze werd geannuleerd door de Raad op 17.06.2015, vandaar dat heden een nieuwe beslissing dient te worden genomen.

Betrokkene deed een aanvraag tot verblijf in functie van zijn Nederlandse dochter, overeenkomstig de informatie in het dossier werd betrokkene echter uitgesloten van erkenning als vluchteling in Nederland wegens bezwaren van openbare orde. Gezien de opmerkingen van de Raad in het annuleringsarrest van 17.06.2015 werd, met medewerking van betrokkene, het asioldossier van mijnheer in Nederland bekomen. Uit dit dossier blijkt dat betrokkene, naar inschatten van de Nederlandse asielinstanties, inbreuken heeft gepleegd overeenkomstig art. 1 F, a van de Conventie van Genève. Betrokkene heeft, overeenkomstig de bevindingen van de Nederlandse asielinstantie, deelgenomen of het bevel gegeven om oorlogsmisdrijven of misdrijven tegen de menselijkheid plaats te laten vinden gezien zijn functie bij Kumandani-ye Umumi-ye Defa-ye Enghelab en stond in de functie van politiek secretaris in contact met de KhAD waarbij hij rapporteerde over niet loyale leden die daardoor aan mensenrechtenschendingen van de KhAD bloot stonden. (Voor alle concrete elementen hierover zie daarvoor het administratief dossier en meer bepaald het Nederlandse asioldossier met zowel de verklaringen van mijnheer, verder informatie over zijn functie en graad bij de veiligheidsdiensten waar hij gewerkt heeft, alsook de conclusies met betrekking tot openbare orde die de Nederlandse asielinstantie heeft getrokken, de bezwaren van mijnheer daartegen en de behandeling van de bezwaren van mijnheer in beroep door de bevoegde Nederlandse rechtbank.). Uit het geheel van het Nederlandse asioldossier blijkt wel degelijk dat zeer minutieus alle mogelijke argumenten en tegenargumenten in overweging werden genomen alvorens betrokkene overeenkomstig 1F werd uitgesloten.

De dreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving die uitgaat van de aanwezigheid in de samenleving van een persoon, van wie in rechte vaststaat dat ernstige redenen bestaan om te stellen dat hij misdrijven heeft gepleegd als bedoeld in artikel 1 (F), aanhef en onder a, van het Vluchtelingenverdrag, is naar zijn aard blijvend actueel. Deze gedachte ligt ook besloten in artikel 12, tweede lid, van richtlijn 2004/83/EG. De inschatting van het toekomstig gedrag is in deze niet van belang. Gelet op de aard en ernst van de misdrijven waarop artikel 1F van het Vluchteling betrekking heeft, in samenhang gezien met het tijdstip waarop, de plaats waar en de omstandigheden waaronder deze zijn gepleegd verschillen

wezenlijk van gewone misdrijven (waarvoor bvb een correctionele veroordeling in België zou mogelijk zijn). Vandaar dat de actualiteit van de dreiging die uitgaat van het gedrag van betrokkene en dus het gevaar op recidive, niet aannemelijk moeten worden gemaakt. (arrest Bouchereau 27.10.1977, arrest Tsakouridis punt 40 tot einde van 23.11.2010, arrest c-348-09 PI punt 23 van 22.05.2012 en arrest Gaydarov, punt 32 van 17.11.2011). Het ontzeggen van verblijfsrecht als gezinslid van een burger van de Unie dient trouwens ook ter bescherming van de positie van de slachtoffers van misdrijven van personen op wie artikel 1 F (aanhef en a) van toepassing is en daarmee de Belgische samenleving en de internationale rechtsorde. In die zin is het weigeren van het verblijfsrecht aan betrokkene wel degelijk evenredig met de gezinshereniging die hij, ten gevolge van deze weigering, niet kan genieten. Betrokkene had moeten weten, op het moment dat hij de feiten pleegde, dat dit beperkingen met zich zou meebrengen om zich internationaal te kunnen verplaatsen of zich in een ander land te kunnen vestigen. Het getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn dochter en bij uitbreiding zijn gehele familie, dat hij desondanks die daden tegen de menselijkheid toch heeft gepleegd.”

Er blijkt aldus dat verwerende partij, op basis van verzoekers Nederlands asiële dossier, heeft onderzocht in welke mate verzoeker thans nog een gevaar zou vormen voor de samenleving.

Het loutere feit dat verzoeker het oneens is met de vaststellingen van de Nederlandse autoriteiten, volstaat niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te leiden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is immers niet bevoegd om de herbeoordeling te maken van de beslissing van de Nederlandse asielautoriteiten.

Hij kan niet ernstig voorhouden dat geen onderzoek zou zijn gevoerd naar zijn persoonlijke situatie.

Verzoeker kan niet dienstig betwisten dat de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de uitsluitingsclausule, zoals vervat in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, bijzonder ernstig zijn.

Het Bestuur heeft uitdrukkelijk gemotiveerd om welke reden verzoeker een actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

“Hoewel feiten die aanleiding geven tot de uitsluitingsclausule zoals vervat in artikel 1F van de Conventie van Genève ongetwijfeld ernstig zijn, dient de verwerende partij om toepassing te maken van artikel 43 eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet ook na te gaan of de gepleegde feiten tot gevolg hebben dat dergelijk gedrag nog actueel is en een werkelijke voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.” (R.v.V. nr. 84.730 dd. 16.07.2012)

De verwerende partij laat gelden dat de motieven in de bestreden beslissing betrekking hebben op de specifieke situatie van de verzoeker. Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: ‘De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het ‘waarom’ ervan dient te vermelden’ (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Uit de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk om welke redenen de gemachtigde heeft beslist dat aan verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd, zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

In zoverre verzoeker middels de uiteenzetting bij zijn eerste middel een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoogt, laat de verwerende partij gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een dergelijke beoordeling niet kan maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Verzoekers bewering dat hij geen actueel gevaar meer zou vormen voor de openbare orde, volstaat niet om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Bijgevolg heeft het Bestuur binnen zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid geheel terecht geoordeeld dat onder geen enkel beding een verblijf van meer dan drie maanden kan worden toegestaan, gelet op de bijzonder ernstige feiten van openbare orde, dewelke een blijvend actueel en ernstige bedreiging vormen voor de samenleving.

De verwerende partij merkt op dat het Bestuur geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker diende te worden geweigerd, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Het Bestuur handelde na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Het eerste middel is ongegrond.”

3.9. Naast een onrechtstreekse verwijzing naar artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn, bevat de bestreden beslissing een meer rechtstreekse verwijzing naar artikel 12, lid 2 van de (oude) richtlijn 2004/83/EG. Deze richtlijn werd ondertussen vervangen door de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn). Onderhavige zaak heeft dus betrekking op de verhouding tussen een beslissing tot uitsluiting zoals bedoeld in artikel 12, lid 2 van de Kwalificatierichtlijn en een maatregel die gestoeld is op redenen van openbare orde of openbare veiligheid zoals bedoeld in artikel 27, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn. Gezien de behoefte aan meer duidelijkheid over deze verhouding werd een prejudiciële vraag gericht aan het HvJ (zie punt 2.1).

3.10. In zijn arrest (zie punt 2.2) heeft het HvJ gesteld dat artikel 27, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn aldus moet worden uitgelegd dat, wanneer ten aanzien van een burger van de Europese Unie of een onderdaan van een derde land, familielid van een dergelijke burger, die de toekenning van een recht van verblijf op het grondgebied van een lidstaat aanvraagt, in het verleden een besluit tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus is gegeven krachtens artikel 1, afdeling F, van het Vluchtelingenverdrag, of krachtens artikel 12, lid 2, van de Kwalificatierichtlijn, de bevoegde autoriteiten van die staat op grond daarvan niet automatisch mogen oordelen dat de loutere aanwezigheid van de betrokkene op dat grondgebied, ongeacht of er gevaar voor recidive bestaat, een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de vaststelling van maatregelen van openbare orde of openbare veiligheid kan rechtvaardigen (HvJ 2 mei 2018 (GK), gevoegde zaken C-331/16 en 366/16, § 51).

Het bestaan van een dergelijke bedreiging moet volgens het HvJ worden vastgesteld op basis van een beoordeling door de bevoegde instanties van het gastland van het persoonlijke gedrag van de betrokken persoon, waarbij rekening moet worden gehouden met de vaststellingen in het besluit tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en met de daaraan ten grondslag liggende aspecten, inzonderheid de aard en de ernst van de aan de betrokkene verweten misdrijven of gedragingen, de mate waarin hij persoonlijk betrokken was bij die misdrijven of gedragingen, het eventuele bestaan van gronden voor uitsluiting van zijn strafrechtelijke aansprakelijkheid en het al dan niet bestaan van een strafrechtelijke veroordeling. Bij die globale beoordeling moet ook in aanmerking worden genomen hoeveel tijd verstreken is sinds het vermoede plegen van de misdrijven of handelingen en hoe de betrokkene zich nadien heeft gedragen, met name om uit te maken of uit dat gedrag blijkt dat de betrokkene nog steeds een houding aanneemt die de in de artikelen 2 en 3 VEU bedoelde fundamentele waarden aantast en dat daardoor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking zouden kunnen worden verstoord. De enkele omstandigheid dat het vroegere gedrag van die betrokken persoon zich heeft voorgedaan in de specifieke historische en maatschappelijke context van zijn land van herkomst, die zich niet opnieuw zal voordoen in het gastland, staat aan die vaststelling niet in de weg. Overeenkomstig het evenredigheidsbeginsel moeten de bevoegde instanties van het gastland voorts de bescherming van het betrokken fundamentele belang van de samenleving afwegen tegen de belangen van de betrokken persoon met betrekking tot de uitoefening van zijn vrijheid van verkeer en van verblijf als burger van de Unie en zijn recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven (HvJ 2 mei 2018 (GK), gevoegde zaken C-331/16 en 366/16, §§ 52-67).

3.11. Indien de Raad toepassing maakt van een internrechtelijke bepaling die de omzetting vormt van een of meerdere artikelen uit een richtlijn, dienen de nationale overheden, en bij uitbreiding de nationale rechters, rekening te houden met de eenvormige uitlegging die aan het Unierecht wordt gegeven door het HvJ. Naast de primaire en secundaire Unieregelgeving vormt de rechtspraak van het HvJ op die manier een volwaardige bron van Unierecht. De uitlegging die het HvJ krachtens de hem bij artikel 267 VW EU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, *Kühne & Heitz NV*, nr. C-453/00, § 21).

3.12. In de bestreden beslissing wordt op basis van het Nederlandse asiëldossier vermeld *“dat zeer minutieus alle mogelijke argumenten en tegenargumenten in overweging werden genomen alvorens betrokkene overeenkomstig 1F (van het Vluchtelingenverdrag) werd uitgesloten”*. In de beslissing wordt ook uiteengezet dat *“de aard en ernst van de misdrijven waarop artikel 1F van het Vluchteling betrekking heeft, in samenhang gezien met het tijdstip waarop, de plaats waar en de omstandigheden waaronder deze zijn gepleegd (wezenlijk) verschillen (...) van gewone misdrijven”* waardoor volgens de gemachtigde van de staatssecretaris *“de actualiteit van de dreiging die uitgaat van het gedrag van betrokkene en dus*

het gevaar op recidive, niet aannemelijk moeten worden gemaakt, (arrest Bouchereau 27.10.1977, arrest Tsakouridis punt 40 tot einde van 23.11.2010, arrest c- 348-09 PI punt 23 van 22.05.2012 en arrest Gaydarov, punt 32 van 17.11.2011)". Naar aanleiding van de pertinente opmerking in het verzoekschrift dat verzoeker nooit strafrechtelijk werd veroordeeld, herhaalt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen "dat onder geen enkel beding een verblijf van meer dan drie maanden kan worden toegestaan, gelet op de bijzonder ernstige feiten van openbare orde, dewelke een blijvend actueel en ernstige bedreiging vormen voor de samenleving".

3.13. De Raad merkt op dat het meermaals poneren dat een uitsluiting op grond van 1F van het Vluchtelingenverdrag *"naar zijn aard blijvend actueel"* is in de zin van artikel 43 van de vreemdelingenwet (en dus van artikel 27, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn) niet volstaat om de door het HvJ vereiste individuele beoordeling te omzeilen.

Uit het arrest van het HvJ blijkt immers dat onder andere zou moeten worden nagegaan of verzoeker voor de feiten, die tot de uitsluiting hebben geleid, al dan niet strafrechtelijk werd veroordeeld, hoeveel tijd verstreken is sinds het vermoede plegen van de misdrijven of handelingen, hoe de betrokkene zich nadien heeft gedragen, en of hij thans nog een houding aanneemt die bepaalde fundamentele waarden zou kunnen aantasten. Het is immers slechts na een dergelijk onderzoek, zo blijkt uit het arrest van het HvJ, dat een correcte inschatting kan worden gemaakt van de redenen van openbare orde of nationale veiligheid die aanleiding kunnen geven tot een weigering van het verblijfsrecht, aangezien die redenen *"gebaseerd (dienen te) zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene"* waaruit *"een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving"* uitgaat. Noch uit de beslissing, noch uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat dergelijk onderzoek zou zijn gevoerd.

3.14. De Raad besluit dat de gemachtigde van de staatssecretaris de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 43 van de vreemdelingenwet heeft miskend.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Een bespreking van de overige aangevoerde schendingen kan geen aanleiding geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing en dienen derhalve niet verder te worden onderzocht.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 oktober 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. TAMBORIJN